

Vyprávění mé začíná se v jedné docela blízké zemi. Zem to byla krásná, pečlivě obhospodařovaná. V rybnících bylo plno ryb, v řekách se to hemžilo pstruhy a raky a ve studánkách byla voda křišťálová a sladká jako med. V lesích se zvěř proháněla a na loukách a polích úrodám se dařilo.

Zemi té rukou pevnou, ale spravedlivou vládl král Franter I. se svou manželkou Zdyou. Sídlili na hradě Horn a měli spolu dvě děti. Syna Bolta a dceru Petrusii.

Král často vyjížděl na delší cesty po svém království, osobně dohlížel na jeho správu. Při jedné ze svých cest, kdy se svou družinou byl pryč již několik týdnů, projížděl lesem zvaným Trnkovec.

Les starý tisíc let, tak o Trnkovci mluvili místní.

Byl opředen mnoha pověstmi a nebylo možno ani z nejvyššího vrchu dohlédnout k jeho konci. Trnkovec se rozprostíral po celé délce východní hranice Franterova království, až k vrcholům skalnatého pohoří s názvem Prosté hory. Byl to největší les v království.

Králova družina jím projížděla uprostřed parného léta. Přišel jí vhod chladivý stín starých a mohutných stromů. Vánek si pohrával s jejich listím a výš, kde se les proměnil v jehličnany, vítr v jejich větvích příjemně šuměl.

Když znavená družina projížděla hlubokým lesem celý den a slunce se počalo klonit k západu, vydal král povel k rozbití tábora. Palouk s vesele bublajícím potůčkem tekoucím z nedalekého Linského rybníka, ozářený rudým zapadajícím sluncem byl přímo stvořený k odpočinku. Zanedlouho už tábor osvětlovaly strážní

ohně a les se ponořil do ticha. Králův věrný rádce Oldrius postavil stráž, a protože miloval les, posadil se opodál záře ohňů a díval se do šera a na vycházející měsíc. Byl uchvácen stříbrným jasem z něj vycházejícím a pozoroval jeho jemné pronikání setmělým lesem.

Náhle byl však vyrušen podivným zvukem. Zbystřil pozornost, ale víc už nic neslyšel. Až po chvíli.

Takové snad zasténání.

Otáčel se a napínal sluch.

Zase to přišlo!

Tam, tam ve tmě. Dál od tábora.

Vstal a potichoučku se vydal tím směrem. Šel za zvukem, který se ozýval vždy jen na malou chvíli, ale čím dál častěji. Měsíc mu prokazoval dobrou službu, takže Oldrius lesem procházel bezpečně. Po chvíli zůstal v němém úžasu stát. Kousek před ním, pod vysokou borovicí uviděl v dečce a kožešině zabalené dítě!

Rozběhl se k němu, ale ztratil ostražitost. V rychlosti klopýtl a udeřil se do hlavy o větev nízkého dubu. Náraz to byl takový, že Oldria posadil na zem. Mrzutě si přimáčkl dlaní čelo a cítil, jak se na něm tvoří boule.

Ale to už byl téměř u dítěte. „Copak, ty maličké?“ promluvil vlídně a pomalu k němu došel.

Bylo jasné, že dítě zde bylo zanecháno vlastnímu osudu. Tvářilo se však tak klidně a Oldriovi se zdálo, že se na něj usmívá. Vzal děťátko do náruče a pomalu se vracel do tábora. Ráno se probudil a myslel si, že se mu zdál sen. Bolela ho hlava, posadil se na svém lůžku z kožešin a zíval. V tom do jeho stanu nakoukl sám král. „Oldrie, jak je ti? Jsi živ, vidím ale, že čelo tvé

utrpělo šrám. V noci už spal jsem, dnes ráno však mi řekla stráž o večerní tvé příhodě. Přinesl jsi do tábora dítě, nemluvně, mluvíš prý však zmateně. Ukazoval jsi do lesa a neustále mumlal tam, tam, baule, nebo boule, stráž ti mnoho nerozuměly.“

Oldrius se začal usmívat a vypověděl králi o svém zážitku.

Skutečně. Našel dítě, holčičku.

Její rodiče či kdo zanechali ji svému osudu v lese. Snad náhoda, snad osud tomu chtěl, aby Oldrius, jenž naslouchal noci, i ono dítě uslyšel. Než se královská družina dostala zpět domů, nalezená holčička již měla své jméno.

Říkali jí Tambaulin. Přesně podle slov Oldria, který se stal jejím zachráncem.

Po návratu krále bylo na Hornu veselo. Lid se radoval, že je jejich spravedlivý král po dlouhé cestě zpátky. Družinu předběhla i zpráva o malé holčičce a o to víc byl lid napnut zvědavostí.

Oldrius ujal se malé Tambaulin a ta od prvního počátku pro něj byla dcerou. Nebylo mu dopřáno mít se svou ženou žádných potomků, proto rádi a s vděčností ujali se plnit povinnosti rodičů.

Tambaulin byla dítětem neposedným, zvědavým, ale bystrým a ochotným. Hrávala si s Boltym a Petří, jak později své dobré přátele z královského rodu důvěrně oslovovala. Královská rodina jako by neměla dvou dětí, ale tří.

Co nazlobila se tato trojice starou preclíkárku Hořickou a co za dobrodružství zažila ve zbrojárně pana Zdeňka! V kuchyni mistra Marušky zase dokázaly děti, co do hravosti, učiněné zázraky. Sice více ochutnávaly, než aby přiložily ruku k dílu, ale v kuchyni a v celém podhradí díky nim panovala veselá nálada.

Tambaulin už od útlého dětství projevovala lásku k přírodě a často se sama vydávala na dlouhé výlety. Co nachodila se stezkami, které znala jen divá zvěř a ona sama! Často sedávala na vrcholcích kopců a dlouhé hodiny se těšila pohledem po okolí. V těch chvílích byla vším okolo a vše okolo bylo jí. Jako by se zastavil čas a s živly kolem vzájemně vzdávaly si hold. Cítila, že energie proudící jejím tělem není jen v ní, nýbrž všude okolo. Jako by se v těch kouzelných chvílích sama rozpadala na tisíce kousíčků a pak zase spojovala. Šťastná a sama sebou v ryzí čistotě byla Tambaulin na svých toulkách. Milovala ten zvláštní pocit radosti hluboko uvnitř svého nitra a vždy ji mrzelo, že si ho v sobě nedokázala uchovat dlouho.

Čas plynul, a tak, jak už to v životě bývá, děti získávaly sílu a rodičům síly ubývalo. Princ Bolt po čase převzal vládu od svého otce a jeho sestra Petrusie našla zalíbení v synovi krále Zeleného svahu a následovala ho do jeho země.

Tambaulin dospěla v krásnou ženu.

Měla vyšší, štíhlou postavu a snědou pleť. Její dlouhé, husté, popelavě blond vlasy během léta chytaly zlatý nádech a neposedně se vlnily. V obličeji byla Tambaulin jemných rysů. Měla vyšší čelo, pod ním jemné linky

světlejšího obočí, jasné šedomodré oči, menší rovný nos a plně tvarované rty s odzbrojujícím úsměvem.

Díky Oldriovi se jí dostalo výjimečného vzdělání, a tak po boku svého otce – vyslance, cestovala po světě s jeho družinou. A právě tady v sousední zemi krále Mamberra, který byl spíše loutkou v rukou svého praradného rádce Miládia, se začíná psát náš příběh. Příběh Tambaulin... V zemi, jež byla odrazem svého slabého vladaře, v zemi lsti, přetvářky a nepřátelství.

Družina Oldriova se seřadila ve velikém přijímacím sále. Vysokými okny svítilo dovnitř odpolední slunce a skrze jeho paprsky se snášel dolů rozvířený prach. V chladném sále byly teplé sluneční paprsky vítány.

Na králův trůn a strážce po jeho bocích však slunce nedopadalo. Bránil mu v tom těžký rudý závěs na okně po králově levé straně. Král Mamber seděl ve stínu a jako by znuděně sledoval družinu před sebou. Když ustal šum, sedící král promluvil:

„Ty, Oldrie, vyslanče svého pána, po letech přicházíš sem, do země, která od věků, kam až paměť předků našich sahá, spojenkyní tvého krále byla. Jak však jistě víš, od dob míru uplynulo mnoho času. My potýkáme se s rostoucími potížemi. Na jižních hranicích jsme ve válečném tažení s nepřáteli, což odráží se v zemi naší. O pomoc žádali jsme krále tvého, však zády k nám, zády ke mně, se obrátil!“

Poslední větu Mamber skoro vykřikl. V jeho tváři bylo znát jisté rozčilení. Oldrius od krále nečekal takové přijetí. Zachoval však svůj klid a mírně ke králi promluvil:

„Králi Mambere, můj pán vyslal mě k tobě, neboť uplynula doba úmluvy. Před dvěma lety naposled spolu jsme mluvili. Před rokem čekal můj pán vyslance tvého, marně však. Teď, po roce dalším, dle úmluvy, jsem zde opět já. Nenavštívil nás z tvého království však posel žádný.“

„Lžeš!“ vykřikl Mamber, napřímil se a vzal další slova Oldriovi z úst. „Moji poslové v čele s panem Zemanem navštívili tvého krále! Však jednáno bylo s nimi jako s nepřáteli. Zapomněl už mocný Franter na dávné spojenectví, jež našimi zeměmi protékalo jako čistá voda?“

Slovy Mambera byl Oldrius nemile překvapen, náhle se už necítil ve velkém přijímacím sále uvolněně.

Díval se upřeně na vladaře. Ten těkal pohledem po jeho družině, po stěnách sálu, pak se jeho pohled topil v kamenné dlažbě. Oldrius se nemohl ubránit dojmu, že Mamber není v dobrém psychickém stavu. Uvnitř tušil, že bude čelit problémům. Podíval se na svou dceru. Tambaulin ozářená sluncem vypadala jako z jiného světa. Měla na sobě čistě bílé, dlouhé, jednoduché šaty a třpytící se rozpuštěné vlasy jí dopadaly na holá ramena. Svými modrými očima nehnutě pozorovala krále a svírala rukojeť meče, který měla připevněný u pasu. I ona silně pociťovala nepřítelství, které k nim vanulo z Mamberova trůnu.

“Králi, naše spojenectví nebylo nikdy přerušeno. Pana Zemana v době, o které mluvíš, jsme u nás neviděli. Můj pán dozvěděl se o bojích na jižní tvé hranici od kupců a nabízí ti pomoc vojska svého,“ řekl klidně Oldrius.

Mamber se na něj pichlavě zadíval a sevřel čelist. Pak mezi zuby procedil:

„Ne, od zrádců pomoc nepřijímáme!“

Potom vstal z trůnu, pomalu sešel mramorové schody, a když přistoupil k Oldriovi, do tváře mu zasyčel:

„Nejste moji hosté! Obrát se, vyslanče, na cestu domů. Dnes v noci vám mé sídlo útočištěm nebude!“ Po těch slovech zůstal Oldrius jako opařený, ale pokynul a jeho stejně rozladěný doprovod ho následoval ven ze sálu. Považoval za zbytečné králi cokoli dalšího říkat. Jedno mu to ale nebylo. Neměl sice Mambera nikdy v lásce, teď však za královým chováním cítil něco víc. Něco zlého, hrozivého.

Družina se po nepovedené audienci sbalila, všichni se převlékli na cestu a během pár desítek minut opustili na koních městské hradby a vraceli se k domovu. Jeli pomalu, šetřili unavené koně. Skoro všichni členové Oldriova doprovodu byli ponořeni do svých myšlenek. Tambaulin si povídala se strážcem Janem. Měla Jana ráda, byl to veselý mladík a byla s ním legrace. Poznali se už kdysi dávno u strýce Dana při společných studiích. Na všem si uměl najít něco hezkého a i teď, chvíli po odjezdu družiny, už žertoval. Když však projížděli malou vesnicí, úsměv se z tváří dvojice vytratil. Družina náhle zastavila.

Před nimi vojáci krále Mambera odváděli dva syny chudého rybáře. Prosil vojáky na kolenu, plakal, že to jsou ještě děti, že je král posílá na jistou smrt. Byli neoblomní. Rybář se s nimi nemohl měřit silou, měl už svá léta a podlomené zdraví. Synové opravdu byli ještě dětmi. Staršímu bylo 15 let, mladšímu 13. Plakali, s vojáky se rvali, kopali a bili kolem sebe, avšak marně. Po chvíli odjeli, veškerý křik ustal, jen rybář zůstal klečet v prašné cestě, držel se za hlavu a z bezradných očí se mu řinuly slzy.

Oldrius zdvihl paži a družina se zastavila. Sesedl z koně, přistoupil k rybáři a pomáhal mu na nohy. Ten obracel se na vyslance s prosbami. Žádal ho, aby vyjel za vojáky a odvedené syny mu zpět přivedl. Oldrius utěšoval starého rybáře a vysvětloval, že se nemůže do